

תיאטרון

ירושלים היא שמספקת את התפאורה העשירה למחזה.

במצורת דוד בימים 18.6, 19.6, 21.6, 23.6 כשעה 8.30

פעילות מאד בלתי-שיגרתיח על צריחיה של מצודת-דוד: תלמיד-סדנת ההפקה של החוג לתולדות התיאטרון באוניברסיטה העברית מעלים שם את ההצגה השנתית של החוג.

מדריכתם, ד"ר מיכל גוברין, תירגמה לעברית את שני המחזות הקצרים של סמואל בקט, "נשימה" ו"מחזה ללא מילים מס' 2", המרכיבים את חלקו הראשון של המופע. היא גם עיבדה את היצירה הקבוצתית שבחלקו השני, על-פי הטקסט של תפילת-שחרית המסורתית, שכולנו מכירים מהסי-דור.

במחזה הראשון אין אלא נשימה אחת, והיו כבר מבקרים שאמרו, שאותה חתירה אובססיונית של המחזאית המודרנית אל האפסות והאינות אינה יכולה להוביל אלא אל השתיקה... או אל הצעקה, הבוקעת ממנה. הגיבורים העיקריים כאן, כמו בכמה מחזות אחרים של בקט, הם המרכיבים הטכניים של הבמה: הורקור ומכשירי ההקלטה, ועל הבמה עצמה אין כלום מלבד ערימת פסולת.

על רקע זה, ההתנהגות האנושית הופכת לסידרה של פעולות מכאניות, כמתואר ב"מחזה ללא מילים מס' 2". האדם אינו זמתי עוד לפשר שיופיע; סדר יומו מורכב מטור של פעולות, השב וחוזר על עצמו. ממש כמו חזרת הנשימה על עצמה, ותיקתוק השעון, ואפילו הימים החוזרים על עצמם — כך הוא נע מהשינה והיקיצה ליציאה לדרך ועד לתפילה, הנקטעת עם סיום הקטע.

התפילה היא נקודת-המוצא של חלקו השני של המופע: המקור הוא תפילת-השחרית היהודית בבית-הכנסת — תפילת-יחיד בציבור — כנקודת-מוצא להתרחשות תיאטרונית קבוצתית רבת-משתתפים. המשחק בהצגה זו חורג מן המקובל, בכך שהוא עומד בין עיצוב דמות ובין מונולוג אישי, הקרוב ברוחו לפיזית-תפילה. הקטע כולו בנוי כהתרחשות בר-זמנית של המשתתפים כולם, בביטוייהם האישיים לאותם רגעים בתפילה.

המופע שונה מהצגות-תיאטרון מקובלות לא רק בתוכנו, אלא גם במיקומו ובאווירתו: אין הוא מתרחש באולם תיאטרון, כי-אם בחללים שונים של מצודת מגדל-דוד; ו"חלל" במקרה זה הוא גם... הגג, שבו מספקת לנו העיר ירושלים, תפאורה עשירה ביותר — את הנוף הטבעי שלה, שהוא גם הנוף הטבעי של הטקסט.

נגה כהן

ספרים

שיחת הסאחבק

"לאור השקיעה הדועך", זאיר כספי, ספרי תרום, ירושלים תש"ם.

בתנות הספרים של סטימצקי נתקל נחשן ולברגר, קצין ביטחון במלך "מוריה", בחמדה אילן,

סטודנטית מהחוג לתיאטרון. קצין-דוד בחמוקיה, ממרר ללחוש לה: "בשנו — אני מוכן כל החיים לשטוף כלי באהבתו. הוא מחזר אחר חמדה נמצא ברח' אושא בנחלאת, בכניסו סגול. הצמד נפגש שנית על המגדל מתנהלת השיחה הבסיסית הבאה אמר, יא אללה, היא אמרה".

סיפור האהבה התפל הזה ממש יגעה שבה החל, ושאר מאורעותיו נ של חמדה, מקום שמצויים בו ספלי והרבה מאד פוסטרים, כמקובל בו המתגוררות בנחלאת. שם הם ט ולאור נרות, איכלים את המזון חביתוח ואוכל סיני, ומדברים מילותיה מצומצם מאד. לאור מרבוב, ולמרות מיעוט דפיו, ספס כדאי. על ספרים לא-נחוצים כגון ז "בני, היוהר עשות ספרים הרבה א יגיעת בשר".

המחבר כתב בעבר טור שנקר בק", ומאו הוא מגלגל באותן הע סאחבקית, הנהירה לו ולכמה קורז דומות. גיבוריו שקועים בסירוננו יכולים להשתחרר ממנה, ועלילור שריות בנקודת-המגע שבין הו ספרו הראשון של זאיר כספי נזקק מרובה, ולמרות מיעוט דפיו, ספס כדאי. על ספרים לא-נחוצים כגון ז "בני, היוהר עשות ספרים הרבה א יגיעת בשר".

אלפיוס שנות גלות

"עוד גלות אחת", שלמה די-ניומן, ירושלים תש"ם.

מיפגש בין שלושה עולים נ ממוצא-אירופה בתקופות שונות - העולם השנייה, אחרי השואה, ובעי שהתגבר בשנת 1968 — עומד במ כפרס ניומן מטעם בית-הסופר. מירושלים של מלחמת-העצמאות א במלחמת ששת הימים, ומגלה יכולו במיוחד עבור מי שזה ספרו הראש ירושלים היא האבן השואבת,

געגועי הגיבורים, הנתונים במצב ט העיר, הנראית מרחוק כביתם האמ נשמותיהם המיוסרות את המנוחו מעניקה להם את השיחרור ממצוקה נושאים עימם זכרונות קטועים ש וטראומות שואה. סופס שהם נותרים "בעד חחנה אחת במסע-הנדו לירושלים". כל אחד מהשלושה נוז מצוקות הגורל היהודי, והפרעות ט הקולקטיווי אינן מניחות להם לחיו על רקע זה נחפסת ירושלים בשני מכיל את הממד המיתי של העיר העולם, שיש בה סודות נסתרים וז "אבני העיר סתומות וכבודות. יש כז סגור ומכוצר. שום דבר אינו בפשטות... פיסות נצח מפורזות יותר מוז סמלים". הממד השנ האכזבה והעימות עם המציאות.